

ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΜΠΑΛΤΑ

Από τις Βρυξέλλες στο έθνος

» **Η ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΗ** εκστρατεία για την προεδρία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κορυφώθηκε με τον τηλεοπτικό διάλογο στις Βρυξέλλες.

Εκεί ο Αλέξης Τσίπρας πέτυχε τέσσερα πράγματα. Το πρώτο αφορά την τάξη της αισθητικής. Ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ εμφανίστηκε ζωηρός, με μετρημένη τόλμη, εναρμονισμένος με το άγνωστο πλαίσιο και τους κανόνες του. Αναφέρομαι σε εικόνα. Είδαμε τηλεοπτική εικόνα ελκυστική.

Το δεύτερο αφορά τον ΣΥΡΙΖΑ ως δύναμη της Αριστεράς στην Ελλάδα. Στο μέτρο του διαθέσιμου χρόνου, ο πρόεδρος του ανέλυσε τις θέσεις του κόμματος ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που το κάνει και στην πατρίδα του. Η τρέχουσα κατηγορία περί διγλωσσίας - ότι κάνει εδώ τον καμπόσο, ενώ φέρεται σαν σκυλάκι του καναπέ ενώπιον των ισχυρών - κατέρρευσε μπροστά σε εκατομμύρια μάτια.

Το τρίτο έχει να κάνει με το ότι ο Τσίπρας κατόρθωσε να συμπυκνώσει το πολιτικό σχέδιο της ευρωπαϊκής Αριστεράς. Εξήγησε το πώς αυτή στέκεται απέναντι στα μεγάλα ευρωπαϊκά προβλήματα, πώς απαντά στις αντιευρωπαϊκές σειρήνες, πώς εννοεί τη δημοκρατική ανασυγκρότηση της Ευρώπης. Η ευρωπαϊκή Αριστερά και οι διεθνιστικές παραδόσεις της εκφράστηκαν όπως έπρεπε.

Το τέταρτο είναι ίσως το σημαντικότερο. Γνωρίζοντας πως ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικούσε την πρώτη θέση στις ευρωεκλογές, ο πρόεδρος του τόλμησε να μιλήσει εξ ονόματος της Ελλάδας. Απευθυνόμενος στους πολίτες όλων των ευρωπαϊκών χωρών, αναφέρθηκε στην κατάσταση της χώρας, ονομάτισε τους υπεύθυνους, στιγματίσει τις αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις, ανέδειξε το φρόνημα του ελληνικού λαού και υπαινίχθηκε την ιστορία του. Ο Αλέξης Τσίπρας κατόρθωσε να μιλήσει ως *εθνικός ηγέτης*.

Το ζήτημα εδώ είναι μείζον. Η ελληνική κυβέρνηση εκπροσωπεί κατ' εξοχήν, το κρατικόδίκαιο κεφάλαιο ενώ αυτό, ως ακριβώς κρατικόδίκαιο, εξαρτάται καθοριστικά από τον κρατικό δανεισμό. Και είναι πλέον πασιφανές ότι ο κρατικός δανεισμός συνιστά μοχλό εκβιασμού προκειμένου να μετατραπεί η χώρα σε τριτοκοσμικό πανδοχείο τύπου Ταϊλάνδης. Παράλληλα με την καταστροφή εργασιακών σχέσεων, ανθρώπων και επιχειρήσεων, τα δημόσια αγαθά εκποιούνται, ο εθνικός πλούτος εκχωρείται, τα χαρακτηριστικά ενός ολόκληρου τρόπου ζωής διαλύονται. Ενόσω οι τράπεζες διαρκώς «διασώζονται» και οι κορυφαίοι της διαπλοκής πλουτίζουν.

Σε αυτό το πλαίσιο αναπτύσσονται απόψεις που βλέπουν την Ελλάδα ως αποικία και την κυβέρνηση ως δύναμη κατοχής. Η ρητορική του «εθνικοαπελευθερωτικού» αγώνα διαδίδεται αγνοώντας γηγενή συμφέροντα και γηγενείς υπευθύνους ακόμη κι όταν δεν εκτρέπεται σε χύδην πατριδοκαπλία.

Επείγει επομένως να ξεκαθαρίσουμε το τι σημαίνει εθνική πολιτική δύναμη. Μια εθνική πολιτική δύναμη δεν διεκδικεί ξένα εδάφη ούτε διαπραγματεύεται εκείνα της πατρίδας της. Αντίθετα, τα υπερασπίζεται με κάθε μέσο. Εκφράζει την ιστορική περηφάνια ενός λαού, αλλά δεν θεωρεί αυτόν τον λαό ανώτερο ή περιούσιο. Μεροληπτεί αταλάντευτα υπέρ των λαϊκών τάξεων, αλλά δεν θεωρεί τους ταξικούς ή πολιτικούς αντιπάλους εχθρούς του έθνους ή προδότες. Αγωνίζεται για την ειρήνη και την ενεργό αλληλεγγύη όλων των λαών και γι αυτό είναι εκ παραλλήλου δύναμη ακραιφνώς διεθνιστική.

Έχοντας εκ γενετής εμπεδωμένα αυτά τα χαρακτηριστικά, ο ΣΥΡΙΖΑ συνιστά αναμφίβολα εθνική πολιτική δύναμη. Και έχοντας φτάσει να αποτελεί τη μεγαλύτερη ελληνική πολιτική δύναμη, έχει υποχρέωση να πολιτεύεται στο όνομα της χώρας. Η παρουσία του Αλέξη Τσίπρα στον διάλογο των Βρυξελλών υπηρέτησε δόκιμα αυτήν την κατεύθυνση.

